

Základy temnění v Čechách

Pro začátek by bylo vhodné říct, o co vlastně jde. Etymologicky vzato vzniklo slovo "darking" z anglického "dark" což znamená temný, tmavý. Fakticky vzato vznikl darking ve třech vývojových fázích. První "kapitola" se zabývala tím, jak odpojit dodávku elektrické energie třeba nepohodlným sousedům, nebo jak na chvíli umlčet převaděč signálu, či jiné podobné zařízení. Druhá fáze se zabývala poněkud celoplošnějším odpojováním elektrického proudu. Její provozování však bylo zastaveno ihned po první akci, protože šlo o komplikovaný a nepříliš účinný způsob darkování. Avšak má i své výhody, neboť není, jako následující "proud" darkingu, závislá na přítomnosti specifických sloupů vysokého napětí (pro znalé úsečníků VN). Ve třetí fázi se jednalo převážně o odpojování vesnic a větších samostatných objektů pro zábavu, nebo jiné praktické potřeby. Pracuje se v ní převážně s úsečníky a na rozdíl od druhé, na sloupy nevázané fáze, dokáže pozastavit dodávku proudu na déle než 2 hodiny. (V teoretických, doposud neotestovaných "propočtech" i na více než 24 hod.)

Pojistky a jističe:

Prvopočátky darkingu se datují někde do roku 1999. Šlo o neviné "dětské hraní si" na velké elektrikáře. Šlo převážně o zvenku dostupné jističe a domovní pojistky. Tedy o nízké napětí (NN). První věc, kterou bylo potřeba vyhotovit byl elektrikářský klíč. Je to vlastně kousek železné tyče o průměru 15mm, na jejímž jednom konci je přivařená příčná tyčka (jako páka na otáčení) a z druhého konce je 10mm z průměru kulatiny odpilováno do hloubky cca 10mm. Celé je to nastrčené do tenkostěnné trubičky odpovídajícího průměru. Tímto klíčem se lze dostat do všech venkovních pojistkových skříní. Pro neznalé oboru podotýkám, že jsou to takové ty "šedé krabice", ať již kovové, nebo modernější plastové, které jsou přilepené zvenku na každém baráku, nebo jsou v samostatných zděných přístřešcích před domy, jako tomu bývá například u paneláků. Když si takovouto skříň najdeme a otevřeme ji, čeká nás pohled na jednu až několik trojic pojistek. Kdo ví, o čem je řeč, bude taky vědět, že co pojistka, to jedna fáze naší milé trojfázové elektrické rozvodné sítě. :-) Tyto pojistky se vesměs vyskytují ve dvojím provedení. Starší verze jsou klasické porcelánové šroubovací pojistky tvaru hrušky, které jsou připevněné pomocí závitu a porcelánové patice s kontrolním otvorem do čehosi, co připomíná objímku na žárovku. Tyto pojistky stačí povýšroubovat, nebo přímo znárodnit a je po srandě. Naštvaným obyvatelům inkriminovaného domu chvíli trvá, než překontrolují domovní a bytové jističe, takže dost času na opětovné zavření skříně a nenápadné zdekování se. Modernějším typem pojistek jsou ekvivalenty "nožových" pojistek, které se dávají do automobilů. Tyhle jsou ale podstatně větší a přívody nejsou směřovány kolmo dolů, ale vystupují z čel pojistky. Vypadá tedy jako přerostlý hranatý odpor s tlustými pásovými vývody. Tento typ pojistek je zasunut v jakémsi

"platu" a buďto, po staru, zajištěn jen pérovacím závěsem, nebo nově zajišťovacími kroužky. Tady se vyskytuje potřeba dalších pomůcek, háků a zkratníků. Konstrukčně je hák dřevěný hranolek s rozměry 300x20x20. Asi 15-20mm před koncem je provrtána díra na hřebík. Tomu se musí před zasunutím obrousit špička. Vyhovuje velikost 80-120. Máme tedy držadlo, na jehož konci je volně zasunut hřebík bez špičky... Tento instrument je nám celkem na nic. To ovšem pouze do doby, než vezmeme kombinačky, uchopíme do nich konec hřebíku bez špičky tak, aby konec hřebíku lícoval s koncem tloušťky kleští a otočíme o 360 stupňů. Tím nám na konci vznikne malý háček. Tuto pomůcku však ještě musíme "zapracovat". Háček za něco pevého zaklesneme a zatáhneme. Tím otestujeme pevnost rukojeti a také tím (a to je podstatné) narovnáme konec hřebíku s háčkem do polohy rovnoběžné s držadlem. Hřebík teď už nevypadává a při práci se dále nedeformuje. Pro úplnost dodávám, že se pomůcka používá zásadně v páru (háků, ne darkerů). K čemu nám to je? Otevřeme skříněčku s modernější verzí pojistek, uchopíme jistící kroužek háky, táhneme silně, asi pod úhlem 60 nahoru (u spodního kroužku dolů) a přitom se snažíme kroužek vyviklat pohybem, jako když točíme volantem. Je to snadné a potom se nám naskýtají hned dvě možnosti, co elektrikářům provés. V prvním případě můžeme pojistky prostě zabavit a odnést si je i s kroužky jako suvenýry. Ve druhém případě pojistky pouze nahoře vychýlíme, tak, aby se nedotýkal patice a kroužky vzorně vyrovnáme na vršek skříně a v případě třetím, když nemáme elektrikáře rádi, vychýlíme JEDNU (kdybysme to udělali u všech, dojde ke zkratu a přepálení pojistky) pojistku tak, aby se po zavření dotýkala KOVOVÝCH dvířek. Efekt- no comment! Jen si musíme dát bacha a vzít si rukavice... :-I Pro ty, co to nepochopili - v momentě, kdy se někdo dvířek dotkne, stáváte se pachateli brutálního trestného činu, za který jsou slušné sazby. Další užitečnou pomůckou jsou zkratníky. Je to opět dřevěné držadlo, do kterého je z jednoho konce zaraženo asi 200mm 10mm kulatiny. Dejte si pozor na délku držadla, protože při použití vám bude hořet elektrický oblouk o napětí 400V přímo u ruky (víte, co dokáže svářečka se svými 20V...). Tyto pomůcky jsou opět párové. Jednotlivé páry zkratníků jsou mezi sebou propojeny několika tlustými vodiči. Používají se v případě, že chceme, aby to vypadalo jako "nehoda". Přijdeme k otevřené pojistkové skříně, jeden zkratník "píchneme" na vršek jedné pojistky a jeho párového kolegu zapíchneme na spodek jiné pojistky. Pojistka, kterou poteče zkratový proud to zaručeně nevydrží. Já jsem tohle udělal v naší škole, v zimě. Jelikož jsou čerpadla od kotelný na elektriku a i plynové kotle mají elektrické okruhy jištění, stačila přes noc teplota ve třídách výrazně poklesnout pod hygienikem stanovený limit 18 stupňů. Nehledě na to, že učit se v zimě bez světla je nemožné... Ještě není špatné vyhotovit si "věčnou pojistku." Je to klasická, někde zabavená pojistka, kterou rozkucháme a tavný drát nahradíme něčím podstatně tlustším a trvanlivějším. Pak můžeme třeba vytáhnout jednu pojistku, v klidu si "mrtvé" zařízení vyzkratovat a následně zasunout naši věčnou. Je to efektivní a hlavně EFEKTNÍ práce. Kdo má rád ohýnky, užije si. Posledním bodem první fáze byly jističe. Každý ví, že za jistič stačí zatáhnout a je "dole". Jenže když se člověk k jističům nedostane, je to problém. Na to je tu další instrument, jmenuje se drbátko a je to opět klacek, tentokrát s vyzkratovanou vidlicí na

konci. Potom stačí "podrbat" zásuvku a je vymalováno. Trochu to prskne a jistič je dole. Osvědčilo se to na nudných konferencích a sezeních... I s další pomůckou lze užít kopec srandy. Výroba je opět jednoduchá. Vezmete starou žárovku, urazíte baňku a ty "drátky" mezi kterými je původně napnuto vlákno, prostě smotáte dohromady. Pokud má pomůcka něco vydržet, použijte páječku a tlustší drát, který vpájíte přímo do patice mezi "špičku" a "obal". Pak stačí už jen připevnit držátko, nebo pro větší estetičnost baňku z mléčné žárovky.

Dráty elektrického vedení

Jenže já jsem megaloman a držím se zásady - více tmy, více srandy. Pojistky a pozorování následně pobíhajících nasraných sousedů mi samozřejmě nestačilo, tak jsem se začal zabývat problematikou odpojení třeba celé vsi na jeden záta. Navíc, byla v tom holka a já potřeboval tmu, aby mi lidi věnovali pozornost a abych mohl vyšplhat na hodně blízko věž Českých radiokomunikací a zařvat do kraje, že ji miluju (Ach to blbé mládí... :-))

Nenapadlo mě nic lepšího, než převést pojistkovou praxi na větší rozměry. Vrhnu se na odbornou literaturu. Tam jsem zjistil, že vesnická trať jsou napájena napětím 22kV, tedy vysokým napětím (VN) a tudíž odpadá možnost vyzkratovat primární transformátorové pojistky (to jsou takové ty porcelánové válce mezi trafem a venkovním vedením, které jsou přidělané na torzu stojanu transformátoru). Pak mě napadlo, že se krapet pošťourám v té bedně tam dole, pod trafem. Když jsem odřezal zámek a otevřel ji, bylo tam plno stykačů, odporů, drátů a takových volovin. Vzal jsem teda kleště, šroubovák, měřák, akumulátorou páječku (vyrobená z malého alarmového akumulátoru 12V/1.2Ah a uhlíku z tužkové baterie zabroušeného do špičky) a jal se kurviti. Tu a tam to prsklo, tu a tam zhaslo, ale problém byl v tom, že jsem musel "hejbnout kostrou". Při těchto akcích se musí počítat s tím, že v momentě prvního zásahu do zapojení vyrazí pohotovostní vůz ČEZ. Je to sice faktický nesmysl, ale je lepší s tím počítat, než pak čumět a honem hledat cestu, kam se zdekovat. Každopádně trať bylo dokurvený tak, že jim asi chvíli trvalo, než ho zase dali do kupy. Nicméně tím jsem docílil zhasnutí pouze veřejného osvětlení a to bylo pro mé účely málo. Začal jsem zkoumat, jak to udělat účinněji, globálněji. Opět jsem se ponořil do odborné literatury, hledal jsem, hledal jsem, ale krom nákresu starého dřevěného sloupu jsem nenašel nic. Nechal jsem to teda plavat, ale ten nákres sloupu mi pořád vrtal hlavou. Nakonec jsem to nevydržel, znova si ten nákres našel a převedl si podle měřítko rozměry do reálu. Vyšel mi zajímavý výsledek. Mezi vedením jednotlivých fází je mezera si jen necelé 2m. Stačily by tedy 3m ocelového lana a... Byl jsem mladej a blbej. Proto jsem si řekl, že to jen tak prskne, jako když se zkratují pojistky, já se v klidu zase odplížím pryč a bude po všem. Chyba lávky. Nazítrí jsem si připravil ocelové lano (to jsem ukradl z jednoho oplocení v lese), 10m silonového provazu s kamenem na konci, spojil jsem to, sebral kamaráda, sedli jsme na svoje padesátky a jeli na polní cestu k vedení. Házeli jsme dlouho a dlouho, ale pořád ne a ne přehodit ten siloňák pře dvě fáze. Až jednou nám lano zůstalo viset na vedení a nechtělo se hnout. Ještě že ten večer nebyl kámoš moc ve formě, protože o napadlo, že si vezme klacek,

vyleze na ten sloup a to lano sundá. Na zrazování a na řeči, že je tam 22kV, který ho ihned po doteku tím mokrým klackem zabijou, nereagoval. A jelikož je stejně blbej, jako líný, tak to uprostřed sloupu vzdal, slezl dolů a jelo se pryč. Další den už jsem ho tam nedostal. Ale já se jentak lehko nevzdávám. Uříznout nějakých 15m silonového provázku, připevnit na něj kámen a ocel. lano byla maličkost. Tentokrát však už jela jen jedna motorka, ale zato zatěžkaná dvěma lidmi. Já a moje ségra. Po příjezdu na budoucí místo činu jsem zaparkoval motorku poblíž, abysme to neměli daleko, až budeme bez světel a bez motoru nenápadně odjíždět temnou krajinou. Vytáhnul jsem nástroj a začal házet. Za nějakou půlhodinu se mi konečně povedlo přehodit 2 fáze a to tak, aby druhý konec lana s kamenem sjel dolů. Ihned jsem ho čapnul a začal tahat. U spojení ocel. lano - siloňák a první fázi se to pochopitelně zaseklo. Tak jsem škubal, škubal a drát se bimbál, mlátil se větve stromu a v prosincovém vlhku a 10 stupňovém mrazu to házelo hezké jiskřičky. Za hodnou čtvrt hodinku lano přešlo 1. fázi a snad se tam zaseklo, nebo co. Začal jsem za to škubat víc a víc, protože mi bylo zima a chtěl jsem domů. Také dráty vedení VN sebou začaly škubat a nebezpečně se přibližovat. I řekl jsem sestře, ať se posadí na motorku a čeká, že za to vezmu tentokrát plnou silou a za chvíli přijdu. I otočil jsem zraky na opačnou stranu než bylo vedení a pořádně škubnul. Zásek se uvolnil a ocelové lano přelítlo přes obě fáze. Přesně dle očekávání to "trochu" prsklo a byla tma. Jenže nějaká moc veliká. Když jsem za minutu začínal rozeznávat obrysy a v uších mi přestávalo zvonit, nahmatal jsem motorku a nikoli bez světel a nikoli bez motoru jsem začal nikoli pomalu ujíždět pryč. Z tohoto příběhu si lze vzít poučení pro budoucí akce. Nikdy se nedívejte do ohniska zkratu. Raději zavřete oči a otočte hlavu na druhou stranu. Já se díval na druhou stranu a i tak jsem toho měl dost. K přetahování lana si vyhlídněte nejlépe vedení ve svahu a u lesa, protože ve svahu se líně hází, zejména na vedení natažené mezi sloupy do trojúhelníku. Do lesa se pak lze dobře zdekovat a ukrýt, protože tohohle si obyvatelé inkriminované oblasti nemohou nevšimnout. Nevracejte se na místo činu pro sesbírání důkazů, protože silonové lano už nebude existovat a to ocelové bude rozmetané po okolí. Navíc, nikdo stejně nepozná, kde ke zkratu došlo. Tato metoda zabírá na docela velkou plochu, ale ČEZ se pokusí asi za 3-4 minuty vedení opět nahodit a to se pochopitelně povede. Leda že by někdo přetáhnul ještě jedno lano, tentokrát se zachycovací kotvou na konci, na mrtvé vedení. Tato metoda dostala podle značného světelného efektu název fotoblesk.

Sloupy elektrického vedení

Kvůli krátké době odpojení oblasti byla metoda č. 2 pro moje účely nepoužitelná. Jezdil jsem proto po kraji jako tělo bez duše a prohlížel každé vedení, každý sloup, kolem kterého jsem jel. Když se tak člověk kolem sebe dívá, všimne si, že některé sloupy mají nahoře takového "šestinoheho pavouka". A když si dá člověk tu práci a jde se podívat zblízka, zjistí, že na sloupech s pavoukama, které jsou čirou náhodou obvykle zařazeny před transformátory, nebo na důležitých větvích vedení, je páka. Tak mě tak napadlo, copak by

se stalo, kdyby za tu páku někdo zatáhnul. A jelikož jsem koumák a jelikož mi po pohledu na onen mechanismus bylo všechno jasný, sebral jsem opět svoji ségru a jeli jsme to zkusit. Vybral jsem si pěkný úsečník (to je ten sloup s pavoukem) asi 50m od takové místní silničky, vzal jsem si s sebou frézku a akumulátory a jel přezívat zámek. Frézka dělala kravál a tak jsem ji rukou v rukavici přibrzdil a jelikož jsem v té rukavici neměl cit, frézku jsem přibrzdil tak, že se spálila. I nasedl jsem na svůj motocykl a jel si domů pro klasickou pilku na železo. Po návratu ke sloupu a odřezání zámku nastal problém. Co teď s tím? Pokusy o proražení páky dolu byly marné. Pokusy o otočení celé bedny byly marné. Až pak mě to naštvlo a já za tu páku silně škubnul směrem do boku. A ejhle, otevřela se na mě dvířka a páka měla tendenci padat dolů. Naštěstí jsem ji držel. Začal jsem řvát na sestru, ať padá k motorce, že už to jde a že jak to pustím, tak to zhasne. V ten moment už mi totiž ani trochu nepřípadalo, že by to mělo prsknout, udělat malou jiskřičku a zhasnout. Připravil jsem se na start, napružil nohy a již za běhu pustil páku. Automaticky, předem asi 10x procvičovanou cestou jsem se dostal k motorce. Teprve tam mi došlo, že se nic nestalo. Čím pak to asi bylo?! Páka měla totiž jistou prodlevu záběru a tak prostě o kousek spadla dolů a nic neudělala. I zaujali jsme opět své pozice a já šel páce kapku pomoci dolů. Cestou se hlavou honily myšlenky na to, co se stane, jestliže je to rozbitý. Napadalo mě, jak budou lítat šrapnely z explozí rozmlácených izolátorů, jak se ten sloup rozlítne, jak sletěj na zem dráty a podobné katastrofické scénáře, kterým se teď jen směju. Nicméně byl jsem u páky a nezbývalo, než zatáhnout. Naposledy jsem se zhluboka nadech a za páku zabral. Jenže jak jsem z toho byl vystrašenější, nedorazil jsem páku dolů, ale jen do půlky. Tedy o 90 stupňů. V tom jsem věděl, že mnou prochází elektrický proud, protože se mi začínalo rozsvěcet před očima a já viděl čím dál tím jasněji. Pak někdo začal řvát "zdrhej" a mě došlo, že mnou asi proud neprochází, tudíž že ještě žiju a že se rozsvěcí kvůli něčemu jinému. Podíval jsem se nahoru na pavouka a viděl, že nám krapet začíná hořet. Vytřeštil jsem oči a zdrhal k motorce. Než jsem doběhl, už bylo oněch 6 "plamenů" (elektrických oblouků modrozelené barvy) asi 1-1,5m vysokých, vydávaly klasický elektrický praskot a hučení 50Hz střídavého proudu, které vibruje s drůbky. V ten den jsem viděl poprvé a naposled hrabat padesátku zadním kolem při rozjezdu na dvojku. Celou cestu jsem měl ve zpětném zrcátku zrcátka to "ohnivé peklo" a zapřísahal jsem se, že už to nikdy neudělám (kecal jsem jak Palackej). Cestou po mém rodném městě, kdy už hladina adrenalinu poklesla, byl najednou vidět blesk z relativně čistého nebe a v ten moment světla telefonního převaděče, který se tyčí na blízkém kopci, zhasla. Mnohokrát mě napadalo, copak se tam asi stalo.... Na počest jednoho proroka jsme tento silný světelný a zvukový efekt nazvali Eliášův sloup. Později se praxí zjistilo, že Eliášův sloup nelze zapálit všude. Lze ho spustit pouze na úsečnicích, kterými teče vysoký proud. Za nejpovedenějšího Eliáše se považuje ten, který postupně 3x exploduje, při každé explozi zhasne a poté zapálí vždy o fázi míň. U velice silných Eliášů je ještě modrý plazmatický plamen, zabarvený do zelena měděnými opalovacími růžky, doprovázen při explozích klasickým žluto-červeným plamenem šlehajícím do boku. Ten je tvořen hořícím asfaltem, kterým se sloupy nahoře občas zalévají a také částečně se tavícím železem. Pokud

se jedná o sloup, kterým neteče vysoký proud, lze na něm zapálit pouze tzv. maršála Malinovského. Tento efekt je doprovázen poze slabým praskavým zvukem a zpravidla plamenem pouze v jedné fázi. Plamen nemá takovou světelnou energii a pokud fouká vítr, připomíná onu slavnou scénu z filmu Pelišky. Na rozdíl od Eliáše, který se zapaluje na vhodných sloupech stažením páky o 90 stupňů se maršál zapaluje podle citu. Do ruky se uchopí odjištěná páka (odjištění se provede odřezáním zámku a otevřením dvířek) a pomalým tahem se tlačí dolů. V momentě, kdy se zapálí oblouk je třeba dávat pozor hlavně na zvuk. Jakmile se začne příliš zvyšovat a oblouk má tendenci zhasínat, vrátí se páka o kousek zpět a uteče se. Pro zkušeného darkera není problém maršála zapálit. Poslední metodou je tzv Sieg Dark! Tato metoda je bez světelných a zvukových efektů a není prováděna za účelem pobavení (i když občas taky), ale za účelem prospěchu. Třeba když si něco od někud potřebujete "vypůjčit" a chcete u toho tmu. Nebo když si chcete udělat romantický večer při svíčkách, případně romantickou procházku noční krajinou, se svou nejbližší. Tato metoda se provozuje co nejrazantnějším a nejrychlejším stažením páky do spodní, tedy vypnuté, polohy. Poté lze dvířka vypínacího mechanismu úsečníku znovu zavřít (dvířka mají totiž vybrání pouze pro polohu zapnuto a vypnuto). Tato metoda má také mnoho variabilních prvků. U E.S., M.M. a S.D. je čas obnovení dodávky proudu závislý na rychlosti zásahového vozidla ČEZ, která bývá od 10-30 minut. Při použití výše zmíněných variabilních prvků ji lze rozšířit na 2-24 hod. Pro dosažení zhruba dvouhodinového výpadku si připravte šroub 12x35 a dvě matky. Šroub zezhora rozřízněte do hloubky 10-15mm, poté prochoďte závit matkami a důkladně promažte vazelínou. Ke sloupu si vezměte malý majzlíček, kladívko a dva klíče. Po provedení Sieg Dark dvířka opět zavřete, do otvoru, kde byl původně zámek nyní našroubujte šroub, pořádně ho zatáhněte, zajistěte kontramatkou, majzlíčkem do sebe "zaklepněte" obě matky a vršek šroubu "roztemujte". Dalšími, o něco účinnějšími metodami zdržení jsou demontáže. V praxi nejsou ještě moc často testované, tudíž nemohu poskytnout objektivní časový údaj. Nejlehčí metodou demontáže je odšroubování páky. K tomu stačí sikovky a francouzák. Páka s ozubeným kolem je připevněna osičkou ke skřini. Matku osičky odšroubujte, síčku povytáhněte, na sloupu proveďte S.D., E.S., nebo M.M., osičku dovyklepněte a páku si vezměte. Pokud si prostudujete mechanismus úsečníku, zjistíte, že tyč je k bedně připojena závlečkou a při vypínání je táhlo nahoru. Pokud tuto závlačku vytáhnete, půjde sloup ještě vypnout nebo zapálit, ale naopak už ne. Na tuto metodu přímo navazuje i ta další. Spočívá v přerezáni tyče (to jim trvá nejdéle). Když tyč přeréznete, pákou ji budete tlačit nahoru (tedy vypínat úsečník) a přitom ji přidržovat, aby se v přerušeném místě nesesmekla, půjde to. Zpátky bez nové tyče nikoliv! Další možností je ukrást celou bednu. To se provede odšroubováním obou pásových úchyťů, kterými je bedna připevněna ke sloupu a odjištěním závlačky, která drží bednu na tyči. K tomu jsou potřeba dva, jeden tahá a druhý drží odšroubovanou bednu. Samotnou tyčí totiž nikdo nehne ani párem volů. Potom je tu několik detailů a užitečných rad na zámky. Zámek typu TOKOZ, který bývá na úsečnicích se pozná podle charakteristicky baňatého oka a oválného tvaru. Zesponu má díru pro klíč přesně uprostřed. Tento typ zámku

stačí rozříznout v jednom místě u tělesa zámku (ne uprostřed oka), silou jej otočit a vyvléknout. Druhý typ zámku, se kterým jsem se setkal je klasická velká visací fabka. U té se musí oko vždy rozříznout u tělesa zámku na té straně, na jejímž spodku je otvor pro klíč. Jedině pak ji lze "otočit" a vyvléknout. Zámky se řežou pilkou na železo s tvrzeným plátkem (ten modrej za cca 16Kč), nebo samotným plátkem. Tím to jde o poznání huř, ale cvičenému darkerovi ani to netrvá déle než 2min. Pokud nelze otevřít skříň, bouchejte silou do páky směrem do boku od sloupu tak dlouho, dokud se neotevře, nebo nevznikne tak velká mezera, že tam lze strčit ruku a otevřít silou. Když bouchání do páky nezabírá, tlačte zespodu víko nahoru a otevírejte. Někdy jsou totiž oka tak zrezlá, že se musí dvířka nadsadit, aby s nimi šlo hnout. Úsečníků je několik typů. Jako pavouk se označuje klasický totalitní úsečník, který má na každé fázi 2x2 pevná ramena, přičemž horní dvě ramena jsou vodorovně, nebo jejich konce připevněné k izolátorům jsou výš, než konce připevněné k ramenu vedoucímu od drátů. Další je špičák. Je to to samé, jako pavouk, ale vrchní ramena nejsou vodorovně se zemí. Jejich konce u izolátorů jsou níž, než konce u pohyblivého kloubového spojení s dalším ramenem. Na první pohled tedy tvoří špičku. Novějším úsečníkem je dráták. Jednotlivé přívody jsou s odpojovacím mechanismem propojeny ocelovými pásky, nikoli rameny. Tyto sloupy mívají jiný odpojovací mechanismus, u kterého nelze provádět dost věcí (nemají bednu, ale jen páku přímo připojenou na tyč pohyblivým kloubem). A posledním typem je tzv. půlčik. Je to sloup, který má z jedné strany připojení jako špičák nebo pavouk a z druhé jako dráták.

Darkerská etiketa

Z darkingu se průběhem času stala jakási parodie na fašismus. Darkerský pozdrav zní Sieg Dark! Pokud se dva darkeři zdraví při fyzickém setkání, provádí se i ruční pozdrav. Prsty pravé ruky se srovnají do rovnoběžné polohy (jako když se hajluje), ruka se přesune na levou část hrudníku a plynulým pohybem se napřímí směrem doprava nahoru. Během této operace se řekne Sieg. Ruka se po dosažení cílové pozice zatne v pěst, zvolá se druhá část pozdravu, tedy Dark, a ruka se přitom sune dolů a ihned po té zase zpět nahoru. Pokud chce darker jinému darkerovi sdělit, že se v blízké době chystá nějaká akce, zatne ruku v pěst, přesune ji na levou část hrudi, poté ji napřímí do pravého horního rohu, kde povolí pěst a s napřimenými prsty táhne ruku dolu, kdy ji nechá. Při tomto naznačení, stejně tak jako při pozdravu, sdělí název chystané operace s časem a datem. Převeďeno do praxe: Pěst na hrud', při napřimování výkřik "maršál", povolení pěsti, při tahu dolů výkřik "malinovskyj". Poté stručné udání času a místa setkání "8.10. 20:00 náměstí" Pokud se setká skupina darkerů, vždy jako první dává výzvu ten, který je považován za nejváženějšího a nejzkušenějšího. Ten při první fázi pozdravu místo "Sieg" provolá "Hand an der Hebel - Sieg!" Načež ostatní jednohlasně odpoví "Dark." Při tomto skupinovém zvolání ten, jenž dával výzvu, pokračuje v pozdravu směrem dolů. Poté opět řekne "Sieg" a posune pěst nahoru. Dav opět odpoví "Dark", pročez zdravící opět posune ruku dolu. Takhle se to opakuje, dokud to všichni baví.

Pokud je při provádění akce přítomno více darkerů, ten, který provádí vlastní operaci, odřeže zámek, otevře dveře a sočasně s dáváním ruky na páku řekne první slovo dvouslovného názvu prováděné operace. Druhou část názvu řekne současně s provedením operace. Tímto způsobem se zajišťuje i řízení akce, kde mají darkeři za úkol v současnou chvíli provést jednu operaci na několika blízkých sloupech. Na závěr ještě dodávám, že tato etiketa není pro darkery závazná a nemá nabádat k propagaci fašismu a nacismu. Má pouze za úkol ukojit potřebu zvráceného humoru.

Sieg Dark!

[Napsal DarkKing]